

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **R. A.**, bytem, zast. Mgr. Tomášem Rašovským, advokátem se sídlem Kotlářská 51a, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 15. 6. 2016, č. j. JMK 93265/2016, sp. zn. S-JMK 52106/2016/ODOS/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se **n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobkyně napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravní správy, ze dne 15. 6. 2016, č. j. JMK 93265/2016, sp. zn. S-JMK 52106/2016/ODOS/Bo (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 26. 2. 2016, č. j. ODSČ-73269/15-23, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Správním orgánem prvního stupně byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Přestupku se měla dopustit tím, že dne 30. 6. 2015 v 11:25 hod. v, zastavila s osobním motorovým vozidlem tov. zn. Volkswagen, reg. zn. na chodníku, čímž porušila § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobkyni podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1 800 Kč. Zároveň byla žalobkyně povinna zaplatit 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) ve spojení s ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Žalobkyně podává předmětnou žalobu, neboť se domnívá, že byla na svých právech zkrácena úkonem správního orgánu, jenž při svém rozhodování vycházel pouze z vyjádření Brněnských komunikací, a. s. o tom, že se v daném případě jedná o chodník, který je součástí místní komunikace. Dle žalobkyně tak tímto postupem správní orgán zkrátil práva žalobkyně na spravedlivý proces. Žalobkyně v průběhu správního řízení tvrdila, že je spoluvlastníkem přilehlé komunikace, součástí které je také garáž a v době spáchání přestupku zde zastavila pouze na dobu nezbytně nutnou v souvislosti s užíváním nemovitosti. Pojem chodník není v platné právní úpravě definován a je tak na správním orgánu, aby sám vyložil, zda se v daném případě s ohledem na stavebnětechnické určení chodníku a účelu komunikace jednalo o chodník či nikoliv. Správní orgán nepostupoval v řízení tak, aby byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně je názoru, že správní orgány nepostupovaly při hodnocení důkazů objektivně a nepřihlédly k tvrzením předloženým žalobkyní, konkrétně, že silniční správní úřad předmětnou komunikaci nezařadil po pojem chodník a technickou normu ČSN 736110 stanovující technické požadavky v případě určení chodníku jakožto místních komunikací.

Žalovaný k žalobě uvedl, že trvá na odůvodnění v napadeném rozhodnutí, na které zároveň odkázal.

Ve správním spise se mj. nachází oznámení přestupku sepsané Policií ČR, Městská policie Brno, jednotka dopravní (dále jen „městská policie“) ze dne 28. 7. 2015, oznámení přestupku sepsané na místě městskou policií dne 30. 6. 2015, úřední záznam ze dne 30. 6. 2015, fotografie vozidla reg. zn. z místa spáchání přestupku ze dne 30. 6. 2015 a evidenční karta řidiče (žalobkyně) ze dne 18. 8. 2015 potvrzující 6 záznamů v přestupcích. Také je zde založen mapový výřez z pasportu brněnských komunikací s vyznačením schváleného dopravního značení, průběhu vozovek a chodníků, v němž je místo evidováno jako chodník, dále orientační foto místa z aplikace Mapy Google, situační plánec a orientační foto místa z aplikace Mapy CZ. Správní orgán prvního stupně si vyžádal od Brněnské komunikace a. s. sdělení k pozemní komunikaci na ulici, dle něhož se na dané ulici nachází chodník, který je součástí III. třídy ve správě Brněnské komunikace a. s. a komunikace byla zařazena do sítě místních komunikací Magistrátem města Brna,

odborem dopravy, dne 14. 6. 2010. Přílohou sdělení je výřez z geografického informačního systému společnosti Brněnské komunikace a. s.

Dne 24. 2. 2016 se ve věci konalo ústní jednání, při němž byly provedeny důkazy čtením a zhlédnutím výše uvedených listin. Zmocněnec žalobkyně uvedl, že se žalobkyně necítí být vinna, neboť v době spáchání přestupku byla spoluvlastníkem nemovitosti na ulici, kdy součástí budovy je i garáž, která přiléhá k předmětné komunikaci a žalobkyně zde zastavila vozidlo po dobu nezbytně nutnou v souvislosti s užíváním nemovitosti. Zmocněnec žalobkyně dodal, že vyjádření brněnských komunikací nemůže nahradit vyjádření silničního správního úřadu o zařazení předmětné komunikace pod termín chodník.

Dne 26. 2. 2016 bylo vypraveno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobkyně dne 15. 3. 2016 podala odvolání, jež se svým obsahem shoduje s žalobními námitkami.

S uvedenými odvolacími námitkami se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí a poukázal na skutečnost, že pojem chodník není v platné právní úpravě definován a je na správním orgánu, aby jej vyložil. Dle žalovaného chodník představuje jednu z forem komunikace a samotný zákon o pozemních komunikacích tuto kategorii místních komunikací vymezuje jako komunikace nepřístupné provozu silničních motorových vozidel nebo na kterých je umožněn smíšený provoz. Podle § 3 odst. 1 téhož zákona o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení. Podle uš 44 odst. 1 tohoto zákona se v řízení rozhoduje podle správního řádu. Žalovaný usoudil, že u místních komunikací, silnic a dálnic nepostačuje, na rozdíl od účelových komunikací, pouhé naplnění faktických znaků stanovených v zákoně, ale je dále třeba, aby byly platně zařazeny do určité kategorie. Pokud v daném případě předmětný pozemek, kde bylo zaparkováno vozidlo, byl zařazen do zmiňované kategorie místních komunikací, jednalo se o chodník. Základní evidencí komunikací je pasport, katastr nemovitostí ani technická norma není určující pro zařazení komunikace. Z mapového výřezu pasportního systému Brněnských komunikací a.s. vyplývá, že chodník není samostatnou komunikací, je součástí místní komunikace, kdy komunikace je rozdělena na nájezd a chodník, přičemž místo stání vozidla zadními dvěma koly je vedeno jako obrusná vrstva chodníku. Předmětný pasport, který lze v souladu s ust. § 50 správního řádu použít jako podklad pro rozhodnutí, pak jednoznačně přispěl ke zjištění stavu věci a podpořil závěr prvoinstančního orgánu, že se jedná o chodník. Taktéž je dle žalovaného patrné z pořízené fotodokumentace MP Brno, že se v daném případě jednalo o chodník, který s ostatními komunikacemi na sebe navazuje a je konstrukčně řešen litým asfaltem oproti komunikaci, která je řešena zámkovou dlažbou. Skutečnost, že se v daném místě jedná o chodník, je dle napadeného rozhodnutí zcela zjevné i po běžném zhlédnutí místa, vzhledem k jeho stavebně-technickému provedení, což je pro řidiče právě to podstatné. Tato odlišnost je tedy zcela zjevná pro účastníky provozu na

pozemních komunikacích, aniž by museli zkoumat katastrální mapy apod., a to i za běžného provozu.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

V dané věci se žalobkyně podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Soud posoudil žalobní námitky žalobkyně a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.

Soud považuje za nesporné na základě skutečností zjištěných ze správního spisu, že dne 30. 6. 2015 v 11:15 hod. žalobkyně zastavila v s osobním motorovým vozidlem reg. zn. z důvodu užívání nemovitosti. Žalobkyně však rozporuje závěry správních orgánů, že by se svým vozidlem zastavila na chodníku. Správní orgány nepřihlédly k tvrzením předloženými žalobkyní a zkrátily žalobkyni na jejích právech, když vycházely pouze z vyjádření Brněnských komunikací a. s. a z fotodokumentace městské policie.

Na žalobkyni byl aplikován § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, dle něhož se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. Za toto „jiné jednání“ považovaly správní orgány porušení § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle něhož jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak. Spornou otázkou tedy bylo, zda žalobkyně zaparkovala vozidlo na chodníku či nikoliv, tj. zda užívala chodník v uvedeném smyslu.

Pojem chodník není v platné právní úpravě definován. Částečně je tento pojem uveden v ust. § 11 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) podle něhož je průjezdní úsek silnice ohraničen šířkou vozovky s krajnicemi mezi zvýšenými obrubami chodníků, zelených pásů nebo obdobných ploch. Ust. § 11 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích prioritně pojem

„chodník“ užívá pro vymezení pojmu „těleso průjezdného úseku silnice“. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace rozhoduje příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně technického vybavení.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, vyvodil z výše uvedených ustanovení, že aby bylo prokázáno, že komunikace, kde žalobce zaparkoval vozidlo, je skutečně chodníkem, musela by být platně zařazena do kategorie místních komunikací. Dále uvedl, že u místních komunikací, silnic a dálnic nepostačuje - na rozdíl od účelových komunikací - pouhé naplnění faktických znaků stanovených v zákoně, ale je dále třeba, aby byly platně zařazeny do určité kategorie. Je třeba zohlednit i potřebný rozsah užívání chodníku přiměřeně jeho účelu, a to zejména v případě rozsáhlých a nestejnomyšlných ploch, které bývají upraveny obdobně jako chodník. Nejvyšší správní soud dodal, že důkazní břemeno, zda daná komunikace je skutečně chodníkem, leží na správním orgánu.

Správní orgán prvního stupně si od Brněnských komunikací a. s. vyžádal sdělení, jež při svém rozhodování považoval za stěžejní. Podává se z něj, že dle pasportu se na ulici nachází chodník, který je součástí komunikace III. třídy této ulice ve správě společnosti Brněnské komunikace a. s. Komunikace byla zařazena do sítě místních komunikací Magistrátem města Brna, odborem dopravy, dne 14. 6. 2010 č. j. MMB/0185303/2009. Toto sdělení Brněnské komunikace a. s. podpořily mapovým výřezem pasportního systému, v němž je zachycena místní komunikace F. S. a z níž je patrné, že chodník je součástí této komunikace, která je rozdělena na nájezd a chodník. Dle soudu tak ani nebylo nezbytné, aby si správní orgány vyžádaly vyjádření k předmětné komunikaci od silničního správního úřadu, neboť na toto již odkazují Brněnské komunikace a. s. ve sdělení ze dne 19. 1. 2016.

Z fotodokumentace z místa spáchání přestupku soud, stejně jako správní orgány, zjistil, že povrch chodníku je zcela evidentně odlišný (asfalt) od okolní komunikace (zámková dlažba). Soud také zdůrazňuje, že hlavním smyslem chodníku je to, aby byla chodcům umožněna bezpečná a pohodlná chůze mimo vozovku tak, aby nebyli ohroženi dopravními prostředky a sami neomezovali účastníky silničního provozu. V daném případě je však patrné, že vozidlo žalobkyně zastavené před domem č. p. 10 toto chodcům neumožňovalo.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí nemohlo přivodit ani to, že správní orgány nepřihlíděly k technické normě ČSN 736110, neboť jak i správně uvedl prvostupňový správní orgán, pojem chodník si tato technická norma definuje pro své vlastní účely a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč tato není určující pro zařazení komunikace. Podle § 4 odst. 3 zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, česká technická norma poskytuje pro obecné a opakované používání pravidla, směrnice nebo charakteristiky činností nebo

jejich výsledků zaměřené na dosažení optimálního stupně uspořádání ve vymezených souvislostech. Podle druhé věty § 4 odst. 1 téhož zákona však česká technická norma není obecně závazná. Závaznost ČSN 736110 pak nestanoví ani zákon o pozemních komunikacích či jeho prováděcí vyhláška č. 104/1997 Sb.; posledně uvedená vyhláška naopak v příloze 1. předmětnou ČSN výslovně řadí mezi české technické normy doporučené, nikoliv závazné (viz bod 51; srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 5. 2013, č. j. 17 A 8/2012-63).

Jestliže správní orgány obou stupňů vycházely při svém rozhodování z výše citovaného sdělení, v němž je popsán účel, k němuž je předmětná komunikace určena, a dále z mapového výřezu pasportu, z něhož vyplývá, že se jedná o chodník a fotodokumentace, z níž je patrná stavebně-technická odlišnost chodníku od vozovky, měly najisto postaveno, že se o chodník jedná.

Soud tak uzavírá, že správní orgány unesly důkazní břemeno, které na nich ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu spočívalo. Jejich závěr, že se žalobkyně dopustila přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 53 odst. 2 téhož zákona tím, že zaparkovala vozidlo na chodník, je správný.

Na závěr soud doplňuje, že není rozhodné, zda je žalobkyně spoluvlastníkem přilehlé komunikace či na jak dlouhou dobu zde zastavila, neboť toto nemá vliv na spáchání přestupku, jehož se žalobkyně dopustila. Podstatné v dané věci je to, že žalobkyně se svým vozidlem na chodníku zastavila v rozporu s ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. září 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně